

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 996/2024
12.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца Град Београд, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, одељење за градске општине Вождовац, Раковица и Чукарица, против туженог Земљорадничка задруга за пољопривредну производњу ПКБ Чукарица у стечају, коју заступа Тијана Јемуовић, адвокат из ..., ради излучења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 675/24 од 18.07.2024. године, на седници одржаној 12.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 675/24 од 18.07.2024. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 6144/2018 од 22.09.2023. године, у ставу првом, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди излучно право на непокретностима, катастарским парцелама бр: 1451, 1454/1, 1456/1, 1456/2, 1456/3, 1865, 1874/2, 1872/1, 1872/2, 1872/3, 1876/1, 1876/2 и 1876/3, све уписане у листу непокретности бр. 3036 КО Кнежевац; кат. парцелама 1259, 1445/1, 1445/2, 1446, 1447, 1448/1, 1448/2, 1449, 1450/1, 1450/2, 1450/3, 1450/4, 1450/5, 1452/4, 1452/2, 1453, 1454/2, 1455/1, 1455/2, 1457/1, 1457/2, 1457/3, 1458, 1459, 1460/1, 1460/2, 1463, 1464, 1465, 1466, 1467, 1468, 1863, 1866/1, 1867/1, 1867/2, 1867/3, 1868/2, 1869/1, 1869/2, 1869/3, 1870, 1871/1, 1871/2, 1873/1, 1873/2, 1873/3, 1874/1, 1875/1, 1875/2, 1875/3, 1877/1, 1877/2, уписаним у лист непокретности бр. 3288 КО Кнежевац и кат. парцелама 1798/1, 1798/3, 1798/4 и 1798/5, уписаним у лист непокретности бр. 6268 КО Ресник. У ставу другом одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да изврши издвајање и да му преда наведене непокретности, а у ставу трећем обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 797.325,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 675/24 од 18.07.2024. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 6144/2018 од 22.09.2023. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено, уложио ревизију због битне повреде из одредбе члана 374. став 1. и 2. Закона о парничном поступку учињене пред другостепеним судом и због погрешне примене материјалног права. У смислу образложених навода ревизије предлага да се одлука преиначи, евентуално укине.

Одговор на ревизију није дат.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је закључио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда из одредбе члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Наводи ревизије да је учињена битна повреда одредбе из члана 374. став 1. и 2. истог прописа су паушални, односно необразложени, па последично неосновани.

Предмет тужбеног захтева јесте излучење непокретности, ближе наведених у изреци првостепене пресуде, из стечајне масе туженог. По спроведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио да је правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П 5464/20 од 12.07.2022. године већ утврђено излучно право тужиоца, на парцелама број 1451, 1454/1, 1456/1, 1456/2, 1456/2, 1865, 1872/1, 1872/2, 1872/3, 1874/2 и 1876/1, уписаним у лист непокретности број 3036 КО Кнежевац, али из стечајне масе ФГП „Рекорд холдинг“ ДП Београд у стечају као туженог у том спору. Стога, налазећи да нису у стечајној маси туженог, у погледу истих тужбени захтев одбија.

Првостепени суд даље утврђује да је у погледу парцела бр. 1798/1, 1793/3, 1798/4 и 1798/5 КО Ресник, које се налазе у стечајној маси туженог, правноснажном пресудом истог суда П 652/2020 од 02.06.2020. године, утврђено излучно право у корист Општине Раковица као корисника, те да је тужени обавезан да их истој преда. У том поступку овде тужилац Град Београд, учествовао је као умешач на страни тамо тужиоца – Општине Раковица. Како се парцеле не могу поново излучити, а сада у корист другог повериоца - овде тужиоца, и за овај део тужбени захтев одбија.

У погледу преосталих парцела обухваћених тужбеним захтевом првостепени суд закључује да је неспорно да је тужилац носилац права јавне својине на истим и да је као такав уписан у регистар. Међутим, закључује да тужилац није доказао да се предметне непокретности налазе у стечајној маси туженог. Ово стога што је утврђено да су поједине, и то: 1445/1-2, 1446, 1447, 1448/1-2, 1449, 1450/1-5, 1451, 1452/1-2, 1453, 1454/1-2, 1455/1-2, 1456/1-3, 1457/1-3, 1458, 1459, 1460, 1463, 1464, 1466, 1467, 1468, 1867, 1870, 1871, 1872, 1873, 1874, 1875, 1878 и 1877 КО Кнежевац пописане као део стечајне масе ФГП „Рекорд холдинг“ у стечају, а не налазе у поседу стечајног дужника, па у односу на њих стечајни дужник не може бити пасивно легитимисан. У погледу преосталих парцела закључује да тужилац није доказао да се оне налазе у стечајној маси, при чему су неке од ових парцела настале деобом парцела које се налазе у поседу трећег правног лица, односно „Рекорт хондинг“ ДП Београд у стечају.

Закључује да нису испуњени услови из одредбе члана 50. Закона о стечају и тужбени захтев одбија.

Другостепени суд прихвата материјалноправни закључак првостепеног суда. Констатује да иако се првостепени суд позвао на одредбу члана 50. Закона о стечају, а поступак стечаја над туженим се води по одредбама Закона о стечајном поступку („Службени гласник РС“, бр. 84/04, 85/05), то није од утицаја на правилност будући да је положај излучних поверилаца на истоветан начин уређен у одредби члана 37. Закона о стечајном поступку. Даље указује да из утврђеног чињеничног стања не произилази да је тужени у поседу ових непокретности, те се стога оне не могу ни излучити. Додаје да на наведено не утиче чињеница да је, раније, тужени имао право коришћења или су ове парцеле некада биле евидентиране као њему припадајући земљишни фонд, јер се не налазе у стечајној маси.

Врховни суд суд налази да је одлука правилна.

Решењем Трговинског суда у Београду Ст 4753/95 од 19.03.2004. године отворен је поступак стечаја над туженим, а води се пред Привредним судом у Београду под бројем Ст 6/2010. Одредбом члана 37. Закона о стечајном поступку прописано је да је излучни поверилац лице које на основу свог стварног или личног права има право да тражи да се одређена ствар издвоји из стечајне масе.

Како стечајни дужник за своје обавезе одговара целокупном својом имовином, то имовина која припада другим лицима, правним или физичким, не може служити за намирење стечајних поверилаца. Као таква она се издваја односно излучује. На наведено не утиче да ли се предмет излучења у имовини дужника нашао без правног основа или по неком правном основу. Дакле, предмет излучења су ствари и права која се налазе код стечајног дужника, али не улазе у састав стечајне масе. Стим у вези, а супротно наводима ревизије, управо се ради о специфичној реивиндикационој заштити власника ствари у ситуацији када се отвори стечајни поступак над држаоцем.

Чињеница да је правноснажном пресудом Привредног суда у Београду П 5464/20 од 12.07.2022. године усвојен тужбени захтев управо овог тужиоца, да се одређене непокретности излуче из стечајне масе другог стечајног субјекта, односно предузећа ФГП „Рекорд холдинг“ ДП Београд у стечају, јасно указују на неоснованост тужбеног захтева у погледу истих парцела парцела у односу на овде туженог. Ово стога што се исте парцеле не могу налазити у две стечајне масе, осим ако се не ради о сувласничким уделима, а то није случај. Такође, чињеница да је другом правноснажном пресудом П 652/20 од 02.06.2020. године утврђено излучно право излучном повериоцу градској Општини Раковица, и обавезан тужени да исте преда наведеној општини, упућују да је, у погледу истих, тужбени захтев тужиоца неоснован. Специфичност излучне тужбе и по њој донете пресуде са конституисаном обавезом стечајног дужника да ствар излучи у корист излучног повериоца указује да он не може исту ствар излучити и неком другом, без обзира на међусобни однос та два повериоца. Наведене непокретности су пресудом већ излучене, не могу служити намирењу поверилаца, а своја права у односу на градску општину Раковица тужилац може остваривати у другим поступцима уколико за то има правни интерес. Врховни суд напомиње да и носилац права јавне својине и носилац права коришћења имају

право на излучење, јер оба своја заснивају на законитом стваром праву, али да се исте ствари не могу, у одвојеним поступцима, излучити различитим лицима. Једном излучена више није у стечајној маси.

Најзад, тачно указује ревидент да је излучни поверилац дужан да докаже да има право на предмету излучења и да се ствар налази у стечајној маси, као и да државина може бити посредна и непосредна, али занемарује кључну чињеницу, а то је да је у овом поступку управо изостао доказ на околност да се преостале непокретности налазе у стечајној маси и у било каквом поседу туженог.

Све напред наведено указује да је одлука правилна, па је Врховни суд применом одредби чланова 414. Закона о парничном поступку одлучио као узреци.

Следом реченог одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић